Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 26 січня 2010 року № 3 (323)

СТЕПАН БАНДЕРА – ГЕРОЙ УКРАЇНИ

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ № 46/2010

про присвоєння С.Бандері звання Герой України

За незламність духу у відстоюванні національної ідеї, виявлені героїзм і самопожертву у боротьбі за незалежну Українську державу **постановляю**:

присвоїти звання Герой України з удостоєнням ордена Держави БАНДЕРІ Степану Андрійовичу – провідникові Організації Українських Націоналістів (посмертно).

Президент України
Віктор ЮЩЕНКО.
20 січня 2010 року

ВІТАННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ З НАГОДИ ДНЯ СОБОРНОСТИ

Шановні співвітчизники!

Щиро вітаю вас із Днем Соборности України.

22 січня 1919 року Акт Злуки об'єднав Українську та Західноукраїнську Народні Республіки, і на рідних землях знову постала єдина Українська держава.

Значення цієї події виходить далеко за межі політичного і навіть історичного виміру. У ній сконцентровано могутній національний, моральний і духовний зміст. Попри століття неволі й розділености між ворогуючими імперіями, українці проявили колосальну життєву силу й довели світові, що ніхто й ніщо не може упокорити єдиний народ, який прагне свободи й доброго життя у власній державі.

Акт Злуки – велике послання для нас, нинішніх українців, і для наших нащадків. Тільки коли ми єдині в своїх помислах, цілях і зусиллях, ми можемо мати успіх. Тільки коли нас об'єднує спільний національний дух, Україна має майбутнє.

Сьогодні ми розбудовуємо незалежну Українську державу, утверджуємо демократію, відроджуємося як сучасна політична нація, що бачить своє місце в об'єднаній європейській спільноті.

Бережімо, як найвищу цінність, нашу українську соборність, і ми досягнемо мети.

У день свята зичу всім доброго здоров'я, щастя, миру і злагоди в ім'я процвітання України.

Віктор ЮЩЕНКО

Привітання КУН з нагоди присвоєння звання Герой України Степанові Бандері

Конгрес Українських Націоналістів вітає всіх учасників національно-визвольної боротьби ОУН-УПА та весь український народ із знаменною подією – присвоєнням звання Герой України Провіднику ОУН(р) Степану Бандері!

Визнання Степана Бандери на державному рівні – це найвища оцінка і пошана всього національно-визвольного руху ОУН-УПА.

Нагородивши Степана Бандеру найвищою державною нагородою, Президент України Віктор Ющенко поставив крапку в дискусіях щодо боротьби ОУН-УПА, накинутих українському суспільству Кремлем.

Бандерівський рух боротьби за незалежну Українську державу був поширений на всіх теренах України, саме тому вельми знаменним є те, що указ про нагородження Провідника було оголошено 22 січня 2010 року, в День Соборности України.

Степан Бандера є символом української нації, який і надалі буде гуртувати українців у боротьбі за утвердження і розбудову Української Самостійної Соборної Держави.

Слава Україні! Героям слава!

Президент В.ЮЩЕНКО вручає нагороду внукові Героя – Степанові БАНДЕРІ

"УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР"

НАЦІЯ БЕЗ ГОЛОВИ І БЕЗ ПАМ'ЯТИ

Ой Богдане, Богданочку!
Якби була знала,
У колисці б задушила,
Під серцем приспала.
Степи мої запродані
Жидові, німоті,
Сини мої на чужині,
На чужій роботі...
...А тим часом перевертні
Нехай підростають
Та поможуть москалеві
Господарювати,
Та з матері полатану
Сорочку знімати.
Помагайте, недолюдки,
Матір катувати.

(Замість епіграфа)

Олег ЧОРНОГУЗ

Сьогодні... Так я писав учора. Сьогодні, коли перед кожним національно свідомим українцем стоїть питання: бути чи не бути завтра вільній і незалежній Україні, ми не просто не маємо права на помилку, ми мусимо не повторити помилок минулого, щоб у нашій історії не сталося того, що так часто, на жаль, траплялося...

Кажуть, історія не повторюється. Боюся, що це не так: ми нині перед тим історичним роздоріжжям, де Україна має вибрати єдино правильний шлях – шлях до Європи, а отже – збереження Української Державности. Третього нам не дано.

Проблема, судячи з політичної ситуації, яка назріває, не з легких. Не з легких іще й тому, що українці, судячи по собі, ще й досі ледь не свято вірять гарним словам, а не аналітичним роздумам. Ми досі голосуємо за тих, хто солодше говорить, забуваючи, що брехня в усі віки була солодшою за гірку правду.

Хоч би хто там що казав, ми маємо все те відкинути на задвірок своїх думок. На озброєння взяти тільки одне: кому з усіх цих, м'яко кажучи, популістів по-справжньому дорога і рідна Україна. Хто з цих претендентів іде на ці президентські вибори не заради своєї амбітности, високого державного крісла, а заради України? Її волі і її Незалежности. Можу твердо сказати: тільки один кандидат – Віктор Ющенко. Цьому свідок сам Господь Бог і Ющенків молитовний перст на серці перед іменем Бога і свого народу. Ця людина не зрадить і не здасть ні за яку ціну Україну і нас, українців, у чергову й тепер, може, вічну кабалу, від якої ми вже ніколи не повернемося до Свободи, якщо не візьмемося за розум і на цьому історичному етапі не зрозуміємо, куди нас ведуть чужі дядьки й тітки, посипаючи гірку сіль правди солодкавою кокосовою пудрою брехні, та ще й з чужого закордонного столу.

Вчора (я про це вже писав, а нині так воно й вийшло) внутрішні а-ля Петлюри й Винниченки "зблизька", від історичної сліпоти, навіть не помітили найголовнішого: гине держава, іде Полтавська битва номер два, але, незважаючи на це, всі отамани у своєму отаманському чаду почали висувати себе на отаманське крісло, яке їм не світило навіть у проекції сонячного проміння за обрієм.

Продовження на 5-й стор.

4 820102 210017 03

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава" на 2010 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2010 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 4,00 грн., на 3 міс. – 12,00 грн., на 6 міс. – 24,00 грн., на рік – 48,00 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ПОДЯКА ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ ЗА НАГОРОДЖЕННЯ С. БАНДЕРИ

Достойному Віктору Ющенку
Президенту України

Достойний Пане Президенте,

дозвольте передати Вам сердечну подяку від організацій та фізичних членів Світової Конференції Українських Державницьких Організацій (СКУДО), які ініціювали звернення до Вас у справі надання сл. пам. Степану Бандері звання "Героя України." Цим указом Ви черговий раз поклали цеголку у фундамент українізації України, яка пережила стільки трагічних сторінок історії, видала зі свого лона чимало героїв-борців за її кращу долю та, на жаль, довгі часи була жертвою чужих історіків. Ваші зусилля сьогодні у відзначенню Провідника ОУН сл. пам. Степана Бандеру, як попередньо у відміченню Гетьманів Івана Виговського, Івана Мазепу, вшанування памяти жертв Голодомору та славної боротьби УПА під проводом генерала Романа Шухевича, мають історичне значення та запевнять розвиток духовної спадщини нашого народу та неньки-України.

Нехай Господь Бог благословить Вас, а Пресвята Богородиця тримає Вас і Вашу сім'ю у своїй опіці.

З пошаною

за Світову Конференцію Українських Державницьких Організацій:
Аскольд ЛОЗИНСЬКИЙ, голова;
Борис ПОТАПЕНКО, секретар;
Оксана ПРОЦЮК-ЧИЖ, скарбник.

ЗАЯВА

Київської міської організації КУН

22 січня 2010 року, під час відзначення Дня Соборності України, Президент України Віктор Ющенко офіційно оголосив про надання звання Героя України Провіднику ОУН Степану Бандері.

Вважаємо це історичною подією, на яку чекали мільйони українців. Нарешті постать людини, яка присвятила усе своє життя, боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу, гідно пошанована на офіційному рівні та зайняла чільне місце серед українських Героїв.

КМО КУН наголошує, що саме Президент Ющенко надав звання Героя Бандері. Ми ніколи не сумнівались у тому, що він це зробить, бо він є справжнім українським націоналістом, патріотом, що діє.

З огляду на зазначене, вітаючи усіх українців, закликаємо не опускати руки та продовжувати боротьбу за Україну. Саме зараз нашому поколінню випала історична місія закінчити справу Бандери, у висліді якої буде незалежна, українська, сильна, справедлива Україна – невід'ємна частина загальноєвропейського простору.

Провід КМО КУН

БАНДЕРА-ГЕРОЙ!

Президія Координаційного комітету Української Народної Ради Львівщини схвально сприйняла новину про Указ Президента України Віктора Ющенка щодо присвоєння Провідникові Організації Українських Націоналістів: великому синові української нації Степанові Бандері посмертно звання Героя України.

Як заявив голова Української Народної Ради Львівської області, лідер Конгресу Українських Націоналістів Львівщини Микола Пшевлоцький, цей Указ глави нашої держави є ще одним актом визнання тривалої героїчної боротьби ОУН за незалежність України. Адже раніше, як відомо, вже був указ Ющенка про визнання Української Повстанської Армії. На превеликий жаль, ні Верховна Рада, ні Кабінет Міністрів жодного кроку не зробили в цьому напрямі. Цей акт Президента є підтвердженням того, що Віктор Ющенко має достатні підстави залишатися у великій політиці і бути лідером національно-патріотичних сил. Конгрес Українських Націоналістів, Українська Народна рада активно його підтримуватимуть і допомагатимуть.

Наталя УЛИНЕЦЬ

ДЕРЖАВНЕ ВИЗНАННЯ

Шановний Вікторе Андрійовичу!

22 січня 2010 року, в День Соборності України, з'явився ще один об'єднуючий фактор для українців: присвоєння звання Героя України Провіднику ОУН – Степану Бандері, який боровся за звільнення України від окупантів і загинув від рук її поневолювачів. Нарешті людина, яка поклала своє життя на жертовник нації, отримала державне визнання.

Національно-патріотичні сили Запорізького краю з радістю сприйняли цю новину. Це ще раз збільшило нашу віру в Вас як духовного лідера українського народу.

Цей великий вчинок поставив Вас в один ряд з найвидатнішими діячами української історії: Богданом Хмельницьким, Іваном Мазепою, Симоном Петлюрою. Саме це дає нам наснаги в подальшій боротьбі за майбутнє України.

Щиро сподіваємося, що наступним Вашим кроком буде державне визнання вояків ОУН-УПА борцями за волю України.

В.Ф. ТИМЧИНА, голова ЗОО КУН;
О.В. ТКАЧЕНКО, голова ЗОО ВУТ "Просвіта" ім. Т.Г. Шевченка;
І.А. АРТЮШЕНКО, голова ЗОО ВУТ "Молода Просвіта" ім. Т.Г. Шевченка;
М.Ф. КАЛИНЯК, голова ЗОО "Братства вояків ОУН-УПА";
Г.П. МАЦЕГОРА, народний художник України.

ЧАСТИНА НАШОЇ ІСТОРІЇ

22-го січня 91-а річниця української Державности і Соборности

22 січня 1919 року урочисто пролунали слова на Софіївському майдані в Києві, перед пам'ятником Б.Хмельницькому: "Від нині зливаються в одно віками відірвані-відділені одна від другої частини України – Галичина, Буковина, Закарпаття і Придніпрянська Україна в одну велику Україну. Сповнилися відвічні мрії, для яких жили і за які вмирали найкращі сини України. Від нині є тільки одна Українська народна республіка", і від того часу ті слова стали нашим святим заповітом, що їх рік-річно згадують українці, хоч де б вони були.

Ми, колишні вояки УПА, будучи в підпіллі, в більшовицьких ГУЛАГах, пам'ятали цю дату, бо за таку Україну гинули наші провідники, командири, стрільці УПА. Весь народ поніс велетенські жертви в ім'я цих ідеалів-заповітів.

Минають роки. Приходять інші дати – свято 30 червня 1941 року, оновлення акту Незалежности України у Львові, проголошення Самостійности Закарпатської України, і 24 серпня 1991 р. Але 22 січня 1919 року залишається для нас як славна дата, бо це був справжній національний здвиг, на який відважилися свідомі патріоти України. Тому не слід про нього забувати, і не слід того факту викреслювати з теперішнього життя.

22 січня – це частина нашої історії. Цю дату треба плекати і про неї завжди нагадувати прийдешнім поколінням. Бо ми часто відзначаємо роковини сумних подій, та таким чином виховуємо молодь, яка часто доходить до переконання, що українське життя переповнене лише панахидами.

Це свято радости, це той дороговказ до сьогоднішньої незалежности. Бо, не зважаючи ні на що, ми були, ми є, і ми будемо і буде наша соборна самостійна Україна.

Слава українській нації! Слава Україні!

Ф.ВОЛОДИМИРСЬКИЙ,
голова Братства ОУН-УПА Карпатського Краю.

На світлині: молебень на Софійському Майдані в Києві з нагоди проголошення Акта Злуки УНР і ЗУНР.
У центрі: Симон ПЕТЛЮРА та Володимир ВИННИЧЕНКО.
22 січня 1919 року.

УКРАЇНА ВШАНУВАЛА ПАМ'ЯТЬ ЯРОСЛАВА СТЕЦЬКА

19 січня виповнилося 98 років від дня народження активного діяча ОУН, уродженця Тернопільщини Ярослава Стецька. У цей день представники Тернопільської обласної державної адміністрації та обласної ради поклали квіти до його пам'ятника в Тернополі.

Присутні вшанували пам'ять про великого патріота України, побратима Степана Бандери Ярослава Стецька хвилиною мовчання, на славу про нього заспівали Гімн України.

... ТА ГЕРОЯ УКРАЇНИ ОЛЕКСИ ГІРНИКА

21 січня у Каневі на Чернечій горі відбулась акція вшанування пам'яти Олекси Гірника, який 32 роки тому здійснив акт самоспалення в ім'я незалежної України. Народні депутати, представники громадськости поклали квіти до пам'ятників Тарасу Шевченку та Олексі Гірнику, який в часи комуністичної темряви своїм вчинком заявив про настанову усьому народу будівництва Соборної Української Держави.

ПРАВОЗАХИСНИКИ В ЧЕХІЇ СХВАЛЮЮТЬ ПРИСВОЄННЯ БАНДЕРІ ЗВАННЯ ГЕРОЯ

Голова чеської конфедерації політв'язнів Надія Кавалірова висловила підтримку рішенню Президента України Віктора Ющенка присвоїти звання Героя України Степану Бандері.

"Добре, що він (В.Ющенко) пішов на цей крок, багатьом чеським політикам є чого повчитися", – сказала Н.Кавалірова.

БАНДЕРА ЗАСЛУГОВУЄ НА ПАРК СЛАВИ

Доцент історичного факультету Київського національного університету ім. Т. Шевченка Іван Патриляк переконаний, що Степан Бандера – одна з небагатьох постатей в українській історії XX століття, яка заслуговує на найвище вшанування на рівні держави

"Єдина стратегічна і основна його позиція була спрямована на боротьбу за здобуття української незалежности. Навіть коли було знищено підпілля України, Бандера все ж залишався знаковою постаттю і обличчям Української держави, внаслідок чого його ліквідували", – розповів дослідник історії України XX століття.

Іван Патриляк додав також: "Бандера виконав місію національного прапора і символом прапора залишається досі. Для таких знакових постатей, як Бандера, логічно було б зробити Парк Слави національних героїв, з пам'ятниками і меморіалами".

Нагадаємо, що з латинської "бандера" перекладається як прапор, і доля розпорядилася так, що Бандера став прапором і символом української боротьби за Незалежність.

Майдан-інформ

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПРОТИ БАНДЕРИ – ЗНАЧИТЬ ПРОТИ УКРАЇНИ

або Кому не подобається героїзація провідника ОУН

У той час, коли українська нація вітає доленосний Указ Президента України про присвоєння звання Героя України Степанові Бандері та вважає Віктора Ющенка першим справді національним президентом, який, попри величезні перепони, незважаючи на внутрішній і зовнішній тиск, відстояв нашу національну гідність, у інформаційному просторі прогнозовано "засвітилися" протилежно негативні оцінки даного рішення.

Як і очікувалось, справжня істерія розгорнулася в засобах масової інформації Росії, де надання Бандері звання Героя назвали ганьбою. Про це зокрема заявив віце-спікер верхньої палати російського парламенту Юрій Воробйов: "Це просто стид і сором. Якби про це дізналися наші діди і батьки, то просто б перевернулися від обурення в своїх могилах".

Незадоволена рішенням Президента Віктора Ющенка присвоїти звання Героя України Степану Бандері польська влада. Про це заявив міністр канцелярії президента Польщі Маріуш Гандзлік: "Польща в розмовах з українськими партнерами неодноразово висловлювала свої заперечення, які стосуються вшанування Степана Бандери та членів УПА. Для поляків Степан Бандера – постать надзвичайно неоднозначна".

Як відомо, у Польщі в міжвоєнний період Бандера був засуджений до довічного ув'язнення за організацію 1934 року нападу на міністра закордонних справ Броніслава Перацького.

Що тут казати? Москва давно "присвоїла" собі право на обурення у випадку відмінного від російського трактування "загальної" історії. У нас була загальна з Польщею історія впродовж більше двохсот років і 350 років – з Росією. Зрозуміло, що в цій історії були речі, які не можуть бути однаково оцінені з точки зору національних інтересів України, Росії і Польщі. Якби не було України як самостійної держави, тоді би все оцінювалося з позиції Кремля. Але ми повинні мати власну історію, своє бачення історичного процесу і свої традиції, які не співпадають з російськими, а відчасти і з польськими.

Звичайно, цю подію використовують у своїй пропаганді політичні противники національно-культурного курсу Президента в Україні.

Найбільш радикальною та озлобленою стала реакція комуністів. "Новий президент, яким, швидше за все, стане Віктор Янукович, повинен одним зі своїх указів скасувати чи призупинити дію цих ганебних указів, які стосуються Бандери, Шухевича, які викривляють нашу історію", – поспішив заявити народний депутат України від КПУ Олександр Голуб.

Емоційно йому відповів правознавець, нардеп від НУ-НС Юрій Ключковський. "Може він хотів би Україну скасувати? А люди йому дадуть це зробити? Суто формально ніяк такі укази не скасовуються, вони вже виконані, звання присвоєне. Хіба можна скасувати народження людини?", – обурився він.

Сутність позиції прогресивних соціалістів продемонстрував у Севастополі депутат Ленінської районної ради Костянтин Заруднєв (ПСПУ), демонстративно спаливши паспорт громадянина України. В інтерв'ю журналістам Заруднєв пояснив, що робить це тому, що не "хоче бути громадянином країни, у якій фашистів нагороджують орденами", зокрема, маючи на увазі присвоєння звання Героя України Степану Бандері.

Раніше Партія регіонів вже заявила, що присвоєння звання Героя України провіднику ОУН Степану Бандері в День Соборності "не сприятиме об'єднанню України". Така стримана реакція вочевидь продиктована тим, що зараз в країні вибори, і засудження цього рішення Януковичем не було би сприйнято більшою частиною України.

Указ Президента Ющенка, здається, застав зненацька Юлію Тимошенко, яка того дня була у Львові.

"– ...Якби я жила в 1918-1919 роках, я обов'язково була б серед Січових Стрільців! Бо там була справжня боротьба за волю і славу України", – заявила вона, виступаючи перед своїми прихильниками.

Кореспондент "Української правди" спробував розвинути думку Тимошенко.

– Юлія Володимирівна...

– А? – Тимошенко сповільнила ходу.

– Якщо в 1919-му ви мріяли бути січовим стрільцем, то чи в 1944-му воювали би за УПА?

Почувши запитання, Тимошенко мовчки пришвидшила крок.

Тоді журналіст повторив запитання, але прем'єр, завжди охоча на коментарі, знизала плечима та швидко зникла за спинами охорони. Вона вирішила уникнути ясності щодо своїх поглядів на найбільш дражливу сторінку історії України. За категоричних оцінок можна частину електорату втратити або нарватися на критику Росії, тож краще промовчати.

Втім, ми і без того знаємо, що обидва кандидати, які рвуться до влади, є безрідними космополітами. І для них Україна та її національні цінності – насправді чужі.

Одностайно рішення Президента України підтримали національно-патріотичні, національно-демократичні сили України. Але і тут декого беруть сумніви, мовляв, нагороджувати треба, але в якій формі та яким званням, – це могло би стати предметом наукової і навіть політичної дискусії. Вичерпно спростував ці сумніви журналіст Анатолій Стріляний: "Зрозуміло, що якби Степан Бандера не став Героєм України зараз, у ці дні, то цієї події довелося б чекати, можливо, ще довгі роки. Ця подія настільки важлива, що питання про її політичну доцільність виглядає дріб'язковим". А те, що комусь це не подобається, на те він і Президент, щоб не звертати уваги на такі речі.

Віктор Ющенко дійсно зробив те, чого чекали мільйони українців і багато років.

Підготував Богдан ЗАХАРЯК, "Нація і держава"

ПАМ'ЯТАЙ!

УКРАЇНА ЗАСУДИЛА СТАЛІНА ЗА ГОЛОДОМОР

Апеляційний суд Києва визнав керівників більшовицького тоталітарного режиму винними у геноциді в Україні в 1932–33 роках

13 січня 2010 року Апеляційний суд м. Києва розглянув кримінальну справу, порушену і розслідувану СБУ за фактом вчинення Голодомору-Геноциду в Україні у 1932–1933 роках. Рішенням суду підтверджені висновки слідчих СБУ про організацію вчинення в 1932–1933 роках на території УРСР керівництвом більшовицького тоталітарного режиму – Сталіним (Джугашвілі) Йосипом Віссаріоновичем, Молотовим (Скрябіним) В'ячеславом Михайловичем, Кагановичем Лазарем Мойсейовичем та Постишевим Павлом Петровичем, Косіором Станіславом Вікентійовичем, Чубарем Власом Яковичем та Хатаєвичем Менделем Марковичем геноциду української національної групи, тобто штучного створення життєвих умов, розрахованих на її часткове фізичне знищення.

Але суд закрив кримінальну справу у зв'язку з їхньою смертю.

За оцінками СБУ, жертвами Голодомору 1932–33 років стали понад 10 мільйонів людей у 18 регіонах України. Кримінальну справу за фактом здійснення геноциду українського народу спецслужби порушили у травні минулого року.

Рішення суду щодо засудження керівників більшовицького тоталітарного режиму за геноцид в Україні в 1932–33 роках є великою перемогою України. У цьому переконаний академік, голова Інституту національної пам'яті Ігор Юхновський.

"Це величезна перемога України і Віктора Ющенка як Президента держави. Вперше в історії України злочин проти української нації був доведений до юридичного завершення", – зазначив науковець.

Він наголосив, що стосовно цієї проблеми вже сьогодні є багато досліджень, вони будуть проводитися і надалі, але саме рішення суду, юридичне засудження злочину є принциповим для українців. "Ми показали себе як державна нація. Це було зроблено виключно завдяки послідовності Ющенка. Без його наполегливості в цьому нічого б не було", – додав академік.

21 січня ухвала Апеляційного суду Києва від 13 січня цього року, який визнав керівників більшовицького тоталітарного режиму винними у геноциді в Україні в 1932–33 роках, вступила в силу, оскільки впродовж семи днів з моменту проголошення цієї ухвали ніхто не оскаржив її в касаційному порядку.

За матеріалами ЗМІ

ГАНЬБА!

ПОГРОМ "КРИМСЬКОЇ СВІТЛИЦІ"

Василь МАРСЮК, письменник

У культурному житті Криму і всієї України відбулася дивна і дика подія – знищено громадсько-літературну газету "Кримська світлиця", єдине у Криму україномовне видання разом із його додатком – газетою для дітей "Джерельце", засноване "Просвітою" ще у грудні 1992 року. Значення цієї газети, яка здобула статус всеукраїнського щотижневика, важко переоцінити. Однак...

Високі чиновники із Міністерства культури і туризму (співзасновника газети з 2008 року!) пани В.Вовкун і В.Сатаренко напередодні Нового року і 17-річчя "Кримської світлиці" видали безпідставний наказ про звільнення її редактора Віктора Качули і наклали арешт на весь уже надрукований тираж газети від 01.01. 2010 р., щоб він не пішов до її передплатників і в продаж. Під арештом опинилась і новорічна публікація моєї поеми "Московський час" з присвятою працівникам "Кримської світлиці".

Газета перестала виходити. Змушений був піти з роботи і редактор "Джерельця" Данило Кононенко, відомий письменник і журналіст. Звернення двох давніх співзасновників "Кримської світлиці" – колективу редакції і товариства "Просвіта" – до Президента України і Прем'єр-міністра Уряду з приводу незаконних дій державного співзасновника не дало позитивних наслідків, навіть відповіді не отримали автори звернень. Більше того, вельможні начальники від культури заблокували і сайт газети в Інтернеті, закривши таким чином доступ читачам до всіх попередніх номерів газети, заарештувавши в такий спосіб всі багаторічні авторські публікації у "Кримській світлиці" (в тому числі і мої).

Всякого було зі мною за 50 років моєї літературної діяльності, але такого!.. Оце, називається, приїхали! Після такої рейдерської атаки київських чиновників, мабуть, у Криму з небаченою силою розквітнуть українське слово і культура!

Може, хтось із читачів-юристів підкаже, куди можна звернутися з позовом за порушення моїх громадянських прав (про авторське право я вже мовчу)? І в кого, до речі, вимагати повернення мені 96 моїх пенсійних гривень, які я віддав за передплату "Кримської світлиці"? І в скільки ще гривень обійдеться судова тяганина з державною установою? А може, мені та іншим передплатникам згадані чиновники відшкодують матеріальні і моральні збитки, відкривши свої особисті гаманці? Як люди висококультурні – мусили б!

м. Київ

КИЇВСЬКИЙ ОСЕРЕДОК КУН ВПЕРТО СТОЇТЬ НА ЗАХИСТІ "СЯЙВА"

Як вже повідомлялось, у Києві під загрозою рейдерського захоплення опинилась книгарня "Сяйво" – одна з останніх в центрі столиці, де ще сяє українське слово. Безсоромні чинодрали з Київської міської та Шевченківської районної рад поклали око на приміщення книгарні. Трудовому колективу "Сяйва" та книгам загрожує виселення простонеба.

КМО КУН разом з колективом книгарні провели декілька акцій протесту. Під час першої, під стінами Секретаріату Президента, було передано листа Президенту з проханням втрутитись в ситуацію, що склалась. 22 січня отримано відповідь від заступника Голови Секретаріату пана Шатковського, в якій ідеться про те, що Глава держави доручив Генеральному прокурору України та Голові КМДА здійснити перевірку фактів, викладених в нашому листі та вжити передбачених законодавством заходів з метою врегулювання ситуації.

Залишається вірити, що то не є банальною відпискою. Тим часом, книгарня "Сяйво" працює у звичайному режимі, осяюючи киян та гостей столиці променями рідного слова.

Володимир МАНЬКО, заступник голови КМО КУН

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ЗА НАМИ ПРАВДА ІСТОРІЇ

М.БІЛИЙ, політолог

Якийсь спостерігач за виборами президента в Україні від Московії заявив після першого туру в телепрограмі на всю Україну, що в цих виборах уже перемогла Московія, бо позбавилась Президента В.Ющенка. А далі висловив сподівання, що після цього українці вже не будуть урочисто відзначати перемогу в Конотопській битві, бо, бачиш, там українські козаки порубали 40 тисяч "русскіх".

Так порубали ж агресорів, жорстоких іноземних загарбників, боронячи рідну землю від нападника, а себе від поневолення; порубали на своїй землі, коли агресор пішов війною!

Але у москвина досі залишається логіка "оголтелого" (оскаженілого) нациста, дегенерата-потвори. Вони (москвини) святкують свої перемоги над загарбниками, а українцям, бачиш, зась; вони криком кричать, що не треба. Вони безпощадно винищили більше 100 мільйонів "інородцев", більше половини з яких українці, через розстріли, голодомори (цей садистський спосіб катування на смерть з особливою пристрастю і насолодою використовували саме проти українців, ніби глумлячись над самим Богом, за те, що дав українцям родючішу землю) і концтабори, а з видворених за межі України українців, яким пощастило вижити в суворих сибірах, повиривали рідну мову і рідну душу, аби зробити з них безрідних холопів московської імперії. Дивовижно, що всі москвини, від тупого п'яного слюсаря до генсека, імператора (колишнього і теперішнього), президента академії наук, на докори, подібні висловленим вище, повчально зауважують: "Да вы неправы, мы и со своими так поступали, а не только с инородцами", мовляв, нічого ображатися. Так відповідав М.Горбачов литовцям (транслювалося по телебаченню). Президент Академії Наук РФ на запитання кореспондента: "Зачем вы напали и оккупировали беззащитную Туву?", відповів: "Мы напали на неё, чтобы она не напала первой на нас!" (транслювалося по телебаченню). Московський доктор філософських наук Ціпко пояснював: "Мы понимаем, что покоренные ранее Московией народы хотят вырваться на свободу и образовать свои национальные государства на своей этнической земле. Но это было возможно где-то до Петра I. Сейчас этого уже нельзя сделать, потому что мы за них отвечаем!" (транслювалося по телебаченню). Такі ідіотські, як на здоровий глузд, пояснення (за логікою москвинсько-імперських нацистів вони нормальні) ми зобов'язані, за наполяганням Москви, проковтнути мовчки?!

Москвини заполонили звільнені від українців через їх винищення і виселення українські етнічні землі, щоб асимілювати українців в Україні в "новую историческую общность – "Да, азиаты – мы с раскосыми и жадними очами!" (за О.Блоком)", і щоб цим асимільованим гарматним м'ясом торувати для зажерливої Московії шляхи через Афганістан до Індійського океану, через загарбання Європи (заповіт Петра I) до Атлантичного океану, бо в Тихому вони вже воюють. Тепер москвинсько-імперський непотріб в Україні не бажає повертатися "восвоясі" і тут, в Україні, вимагає, щоб українці обслуговували його "русскім язиком". То чи закінчилася окупація москвинами України?! І чи з людьми, чи з нелюдами маємо справу?!

Вороги галасували (і голосували) проти Ющенка через те, що він свідомий українець, а свідомі українці голосували не за нього через його необачливість, а також тому, що не примусив ворогів українства вписатися в рамки лояльних до Української держави громадян. Менш свідомі виборці піддалися ворожій пропаганді, бо недолугі попередні президенти України віддали ЗМІ в руки антиукраїнських сил, що неприпустимо на етапі переходу нації від підневільного колоніального стану до національної державності (Помаранчева революція мала завершитися націоналізацією ЗМІ та ув'язненням на тривалий термін учасників сєвєродонецького антидержавного заколоту: і дотепер ці два дійства залишаються необхідними, щоб розпочати відродження України).

Світ про ці Правди мовчить. Очікує, коли українці самі прокинуться і прозріють. Без цього Україна йтиме до чергової поразки.

МИНУЛЕ І СУЧАСНЕ

РОЗДУМИ НАД РІШЕННЯМ СЕЙМИКА ПІДКАРПАТСЬКОГО ВОЄВОДСТВА

Ярослав СТЕХ

Напередодні Нового року родичі, друзі, колеги, сусіди та народи вітають один одного зі святом та бажають кращої долі у наступному році. Це надзвичайно гарна традиція. Проте цього року сталось дещо інше. Сеймик Підкарпатського воєводства, що у Польщі, 28 грудня одноголосно "привітав" українців, прийнявши рішення, яким назвав криваву різанину на східних кресах (тобто на етнічних українських землях, які Польща окупувала у міжвоєнний період) у 1943–1944 роках "геноцидом поляків, вчиненим злочинцями з ОУН і УПА".

Важко збагнути, яку мету ставили перед собою містечкові польські сенатори. Невже просто чергова спроба дискредитації наших визвольних змагань? При цьому полякам спочатку слід згадати про тисячі замордованих та "спацифікованих" українців, власне після чого й пішла помста з боку УПА. То була війна, причому ми вели її на наших, а не на польських землях. Під час війни, як відомо, не обійтись без жертв, іноді й серед цивільних.

Чому ж польський Сеймик не засудив ксьондза Кубалі, який 1714 року виробив план знищення Русі? Чому не засуджується трилогія Сенкєвіча "Вогнем і мечем", яка наші відносини істотно споворює? Чому не засуджуються табори для вояків УНР та УГА з їхніми нелюдськими умовами утримання? Чому не засуджується вандалізм пацифікацій в Галичині 30-х років минулого сторіччя? Чому не засуджується руйнування українських шкіл та церков 1938–1939 років на Холмщині, Волині та Підляшші? Чому не засуджено катівні у Березі-Картузькій? Чому, врешті, акція "Вісла" й по наші дні не знайшла нової правової оцінки у польському суспільстві та законодавстві?

Як відомо, горезвісний пакт Молотова-Ріббентропа поділив Польщу між Німеччиною та СРСР. Еміграційний уряд у Лондоні аж ніяк не хотів втрачати так званих східних кресів. Достеменно відомо, що санаційний уряд Польщі осаджував на тих кресах (себто на наших землях) колоністів, полонізуючи тубільне українське населення. Польські теоретики твердили, що Волинь у найближчому майбутньому мала повністю відійти до них. У багатьох українських селах, де жили поляки, було створено польські боївки, так звані пляцувки, буцімто лише для оборони, але насправді саме вони почали першими нападати на українську більшість.

Численні факти і документи підтверджують, що неодноразово командування УПА зверталось до польської сторони з відозвами про припинення антиукраїнських акцій в різній формі. Те ж саме обіцяли зі свого боку. Особливо йшлося про те, щоб поляки припинили співпрацю з німецьким окупантом та передавати йому інформацію про українське підпілля, його розташування та пересування. На це з польської сторони не було реакції, і на тому тлі протистояння продовжувалось з новою силою.

Наразі потрібно об'єктивно поглянути на джерело конфлікту і без упереджень дати йому справедливу оцінку. Наша доба висуває цілий ряд запитань, які потребують правдивої відповіді. Вірю: така відповідь буде надана. Вона буде прийнятною як для поляків, так і для українців.

Без сумніву, однією з причин польсько-українського протистояння була хитра політика як Берліна, так і Москви. Московським імперіалістам, наприклад, і посьогодні не до вподоби наше замирення. Остаточне порозуміння між Україною та Польщею означало б потужний антиросійський чинник у східній Європі.

Історія відносин між нашими народами була не простою. Але це ніяк не виправдовує тих, хто намагається знову розпалити ворожнечу між нами подібними рішеннями чи заявами. Вже давно наспів час порозумітися та існувати разом у нашому спільному домі – Європі.

Наразі потрібно гоїти рани, завдані історією, а не навпаки, ятрити їх. Якщо примирення означає співчуття і повагу до загиблих, тоді нам не слід провокувати нових агресій. Мертві не знають ворожнечі. Тож сповнімо християнський обов'язок перед ними і нехай їхні останки спочивають.

Автор цієї статті народився на етнічних українських землях Польщі. Ще дитиною я зазнав кривди під час операції "Вісла". Зазначу, що чимдалі я зростав, я не полонізувався, а навпаки, проймався українським духом щобільше.

Український народ пройшов дуже важкий та складний шлях до своєї незалежності. Немає кутка на нашій землі, хоч де б проливалась українська кров у визвольних змаганнях. Багато українців гинули в лабетах в'язниць, зведених окупантами. Взірцем боротьби за незалежність була УПА. Для мене УПА, напевно, як для поляка Армія Крайова, займає особливе місце у історії визволення мого краю. Вже у вільній Україні ми гідно вшановуємо безсмертний подвиг наших повстанців, і з болем у серці доводиться чути, що ще понині, коли історична правда увірвалась у наші серця, доводиться чути отакі рішення, які прийняв Сеймик Підкарпатського воєводства.

Акція "Вісла"

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

УБОГИЙ МАРҐІНАЛ

Один із кандидатів на передвиборчих дебатах заявив О.Морозу, що той має підпадати під люстрацію як колишній функціонер високого рівня в системі окупаційної влади. Це постулат (якщо такий функціонер не піднімався на боротьбу з окупаційним режимом). Мороз у відповідь промимрив щось невиразно-виправдувальне. Вкінці телепрограми Мороз виголосив короткий монолог, в якому бандерівську ОУН назвав "терористичною організацією".

Людина, яка дійшла до такого ступеню моральної деградації, мала б бути ізольована від суспільства, адже вона створює небезпечний прецедент.

Терористичною організацією була іноземна окупаційна влада, яка чинила геноцидно-концтабірний терор проти свідомої частини українства з десятками мільйонів жертв та асимілювала малосвідомих українців, а Мороз у тій окупаційній владі був болтом, а не рядовим малосвідомим виконавцем-гвинтиком.

Національно-визвольна організація С.Бандери була і є ідеологічною, теоретичною, політичною організацією свідомих українців, яка боролася (бореться) за звільнення свого народу від окупаційного терору (залишків окупаційного непотребу в самостійній Україні), і змушена була на тотальний імперський терор окупантів відповідати окремими актами відплати окупантам і зрадникам з метою ініціації суспільного усвідомлення в середовищі українців необхідності боротьби з окупантами, щоб вирватися із рабства, бути вільними і творити своє національно-державне життя.

Це вже усвідомили українські школярі!!!

Як може бути, щоб деградований маргінал, який має бути об'єктом розгляду Люстраційної комісії, теліпався у списку кандидатів на пост президента України?! Сам цей казус кличе нормальних українців до боротьби, щоб таки очистити Україну від принизливої скверни.

М.БІЛИЙ

"УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР"

НАЦІЯ БЕЗ ГОЛОВИ І БЕЗ ПАМ'ЯТИ

Продовження. Початок на 1-й стор.

Куряча сліпота, невиліковна самозакоханість в усіх до одного (крім Віктора Ющенка) не дозволила їм помітити найголовнішого: ми своїм егоїстичним себелюбством втрачаємо головне – національний вибір, національні цінності, поняття згуртованости у хвилини небезпеки. Кожен з отаманів почав розстрілювати чинного Президента не тільки морально, а й практично. Кожний отаман почав свідомо відбирати у нього голоси, незважаючи на явну загрозу збоку північного сусіда. Відбирати голоси у людини, яка стояла, стоїть і стоятиме на сторожі державности, на захисті українського народу, його історичної пам'яті, повернення історичної справедливости, тисячолітньої історії й культури одного з найдавніших європейських народів. Це все Президент Віктор Ющенко.

В ряд прислужників і холуїв до висуванців на найвищу посаду стають і патріоти. (Чи "патріоти"? – **Ред.**) Стають із чорними пов'язками на очах у шеренги чужих їм людей, а отже, піднімаються проти свого – президента Ющенка – і розривають його на наших очах на дрібні шматочки, які їм нічого не давали і в кінцевій меті не дали. Це Олег Тягнибок, Юрій Костенко, Борис Тарасюк, можливою мірою самозакоханий Анатолій Гриценко і до неможливости амбітний, з комплексом а-ля Наполеона Володимир Литвин, не кажучи вже про Арсенія Яценюка. Останній, аби не звертати уваги ні на кого, як і на технічних кандидатів – прислужників головних претендентів, та зрозуміти, що навколо нього розігрується комедія, сам увійшов у роль комедіанта й почав виправдовуватись. І навіть оголився перед електоратом. Рейтинг, який почав стрімко підніматися у молодого політика-вундеркінда, стрімко впав. Уся "симпатія" на "зайчику" облущилась і осипалася на землю. Це "голе виправдання" перед елементарною провокацією стало смішним. А все, що смішне, стає мертвим.

Решта ж отаманів, не розуміючи, що вони відбирають патріотичні голоси в чинного президента-патріота, їхнього ж майбутнього захисника, всувають свої недалекоглядні голови в дірку, яка (так їм увижається!) обмазана медом. Але то тільки форма дірки, а насправді вони добровільно лізуть у солодкий зашморг, який ось-ось стисне їхнє українське горло і вже не дасть ані крикнути "ганьба", ані пискнути: "ми ж у демократичній державі". Та вони ще цього не розуміють. По-дитячому наївні й по-нарцисівськи самозакохані вождики йдуть добровільно на ешафот і тягнуть за собою тих, що заблукали чи не зорієнтувалися поміж солодкавих словес та обіцянок. Ми всі розвішуємо, як білизну на вітрі, вуха і, вслухаючись у солодкі обіцянки, примушуємо самі себе в них вірити, хоча наперед знаємо, що нічого цього не буде реалізовано.

Претенденти на папаху також розуміють, що вони нас дурять, але вони бачать, що ми цьому піддаємося. В їхніх очах ми всі скидаємося на загіпнотизованих кроликів перед пащею удава. Ми не розуміємо найголовнішого: чужим дядькам УКРАЇНСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ НЕ ПОТРІБЕН. Чужий дядько готовий ще десятьом хитрим або наївним тягнибокам, костенкам, тарасюкам і їм подібним роздати гроші, аби вони тільки йшли на вибори, аби вони тільки боролися один з одним. Доїдали й догризали недоїдене й недогризене. Аби завтра за цією останньою політичною тризною взяти їх, наївних і свято увірених у себе, голими руками і, сміючись, викинути на смітник історії чи до ями. Глибокої ями, з якої видно тільки шматочок неба, оскільки вони так і не навчилися бачити все небо, увесь обрій, за яким уже сідало українське сонце, посилаючи їм останній привіт у їхньому політичному житті.

Прикро й боляче це писати. Та й писати вже, здається, пізно. Адже вийшло все так, як я прогнозував кілька місяців тому. Гадав, схаменуться. Цього не сталось. У своїй впертості, у свої любові до самих себе, яку видають за любов до народу, вони нині сіли одним місцем у глибоку і брудну калюжу, чого й варто було сподіватися. Чи люблять вони, отамани й отаманчики, свій народ? За великим рахунком, не люблять вони народу, не люблять України. Вони люблять самі себе в Україні, й то дуже тимчасово. Нині в Україні налічується 38 самих лише козацьких отаманів і генералів, які самі собі замовили еполети і лампаси, 180 партій на чолі зі 180-ма вождями, три Рухи зі своїми очільниками, понад сотня громадських організацій з персональними головами, які закликають українців згуртуватися й довести світові (!), що українці на це здатні. Не здатні. Вони здатні тільки потрапити до книжки рекордів Гіннеса, або вийти на всесвітнє посміховисько. Це досі нація рабів. Нація без голови й без історичної пам'яті. Нація героїв-одинаків і нація самоїдів. Іще вчора був невеличкий запас часу, щоб на мить, історичну мить, зупинитись і отямитися. Зовсім невеличкий термін. Термін, який іще давав можливість об'єднатися. Згуртуватись, отямитись і обдумати все, як слід. Не зупинилися, не згуртувалися, не отямились і навіть не посоромилися тих нікчемних відсотків, які наскубали на полах піджака чинного Президента й не подавилися. Бо занадто дрібні ті шматочки. Вони тільки застрягли поміж ріденьких зубів.

Ми нині стоїмо напередодні 1918 року. Стоїмо перед тим страшним і кривавим порогом, за яким ми у своїй історії вже стояли не раз. Не згадуватиму років після батька Хмеля, який не послухав мого великого земляка – вінницького полковника Івана Богуна у Стрітівці й не надав уваги його розламаній шаблі на знак протесту проти приєднання Руси до Московії, де всі без винятку у випадку приєднання стануть холопами царя: і гетьмани, і кошові отамани.

У цьому він переконався вже на смертному одрі, відчувши на собі, що таке московська підступність і зрада – змова з поляками за спиною України-Руси та розподіл України на Схід і Захід (Лівобережну і Правобережну). Хіба сьогодні з вуст Путіна не лунають ці самі слова: частину України віддамо Польщі, частину – Румунії, а схід і південь заберемо собі.

Те саме трапилось і за Івана Виговського, який хотів виправити помилку свого попередника Зиновія-Богдана – приєднатися до Швеції. Втекти Великим Руським князівством у Європу. Не вийшло. Москва висіяла на теренах Великого князівства Руського зерна взаємної недовіри, й українці своїми ж руками й московською зброєю винищували один одного на радість і втіху Кремля, аж поки прийшли московські ставленики в Україну й закабалили Русь-Україну на сотні років.

У благословенному й водночас кривавому 1918 році через довір'я і через власні амбіції була знищена українська монархія на чолі з гетьманом Скоропадським. Знищена держава з величезною територією, із конвертованою валютою, з європейськими цінностями, демократизмом і відкритими ворітьми до Європи. Знищене талановитим письменником і бездарним політиком Володимиром Винниченком та його сподвижником по соціалістичний партії Симоном Петлюрою, які зуміли загітувати й перетягти на свій бік навіть націоналістів на чолі з Євгеном Коновальцем. Громадянська війна призвела до взаємопослаблення українців і до приходу кривавих московських загонів на чолі з жандармом Муравйовим, який залишав за собою криваві сліди смерти від найкращих синів і дочок України.

Я не хочу бути чорним пророком у своїй державі, але мушу залишити це застереження для часу й епохи, які настануть. Застереження, на яке ніхто із сучасників не хотів звернути увагу і сприйняв серйозну публіцистику як літературні забавки дилетантів, яким раптом захотілося погратися в історію чи невдячне пророцтво. Я сьогодні також мріяв би помилитись і як ніхто був би щасливий, що помилився у своїх передчуттях. Але мій розум і моє серце підказують, що ми знову повторюємося. На нашу землю вкотре наступає кований кремлівський чобіт, і вже після цього ми ніколи не виповземо з-під нього.

Мені можна заперечувати тисячу разів, але я хотів усіх, хто сумнівається в моїх передчуттях, запитати: чому ж так пильно стежать за нами кремлівські очі й чому їхні плани та думки збігаються лише в одному – вибрати промосковського президента? Нині до нас приїхав навіть московський посол. Вітаймо його.

І якщо ми повторимо 1654 чи 1918 роки, нам, незрячим і не мислячим, іще довгими і страшними ночами снитимуться й бутурліни, і меншикови з муравйовими, і євгенії бош із антоновими-овсеєнками.

Ми ще не раз, умираючи фізично чи духовно, згадуватимемо московську науку примакових і юріїв коцюбинських. Ми ще не раз цитуватимемо: раб своє діло зробив – раб може вмерти. Снитимуться нам і пушкарі, й барабаші, і брюховецькі... Усі ті, що носитимуть, поки житиме український народ, на своєму історичному чолі тавро зрадників українського народу. Снитимуться, бо ми, українці, не здатні були й напередодні вирішальних днів сісти за стіл переговорів і сказати один одному: "Ми всі патріоти, згуртуймося навколо одного! Адже й сьогодні все робиться для того, щоб національно свідомий українець до президентського крісла не дійшов. Невже ми цього не усвідомлюємо? Ми всі водночас президентами не станемо. Давайте переступимо через свої амбіції й залишимо у списках одного – найдостойнішого поміж нас. В ім'я України і заради України. В ім'я народу й заради народу, якого обдурюють і завтра продадуть у чергове рабство. Ми цього хочемо? Не хочемо? То чому ж ми йдемо не в одній шерензі, не в одних лавах, не гуртуємось, а такі віддалені й роз'єднані, і такі недружні, такі гонорові й ненависні один до одного?"

Ні, ми таки нація без голови і без пам'яті. Ми таки не поступилися. Програвали на очах усього люду, а не поступилися. Такі уже ми. І, може, саме тому мені так не хочеться нині називати себе... українцем. Мені ні з ким із цих дрібних і нікчемних вождиків не по дорозі. Окрім презирства до кар'єристів, пристосуванців, перекинчиків, холуїв чужих дядьків, у моїй душі до них – ані краплі приязні, суцільна зневага, якщо не сказати точніше – ненависть. Тільки своєю реєстрацією в президенти вони засвідчили, що для них Україна й український народ навіть не за обрієм і навіть не в їхніх думках. У думках у них одне – намальоване корито без любові до Вітчизни. Корито й біля нього високе крісло, яким вони, очманілі, марять. І саме це підкреслює їхню духовну вбогість, короткозорість та ницість.

Мені гірко писати ці рядки про людей, яких я мав би любити. Принаймні за їхні патріотичні слова. Але я їх змушений ненавидіти за їхню кон'юнктуру, а за великим рахунком – зрадництво. Їхнє егоїстичне шкурництво, свідоме історичне повторення помилок минулого дає мені сьогодні всі підстави сказати, що наша історія нас нічому не вчить.

Уже сьогодні можна майже на сто відсотків сказати, що Росія знову садить на трон в Україні свій маріонетковий режим. До її заповітної мрії залишився один крок. Але крок історичний і вкотре – чи не найстрашніший час для нас, українців. Цей режим, за який ми 7 лютого дружно проголосуємо, біжучи аж спотикаючись до виборчих урн, цілком і остаточно здасть Україну східному сусідові. Свистопляска маріонеток навколо українського трону свідчить про одне: йде боротьба між двома кланами, які вже авансом облизують чобіт вічно чимось незадоволеного сусіда. Вони облизують і облизуються, запевняючи нас, що за них буде краще, що вони нормалізують добросусідські відносини. Наївні й дурні. Такі заяви свідчать тільки про одне: майбутні вожді не читали історії українського народу. Вони її не знають і знати не хочуть. Але якби й читали, то все одно: хоч би як вони лягали під сусіда чи, точніше, – під сусідку, хоч би як витанцьовували, аби в будь-який спосіб її задовольнити, нічого не вийде. Хитрого й підступного ненаситця ще ніхто в його історії не задовольнив. Хай навіть не мислять, і не мріють, і не сподіваються. Хіба саме не про це свідчить уся наша історія, писана батогом на нашій спині й нашою кров'ю?!

Олег ЧОРНОГУЗ

Закінчення в наступному числі.

ПИТАННЯ ІДЕОЛОГІЇ

ЕКОНОМІЧНА ПРОГРАМА ОУН-УПА

Степан ЗЛУПКО,
доктор економічних наук,
професор

Здається, ні на одну українську політичну силу не було вилито стільки словесного бруду, як на національно-визвольний рух, що його очолювала ОУН і збройно утверджувала УПА. Протягом майже півстоліття на цю тему написано так багато різного калібру пасквілів, що нині навіть людині неупередженій трудно створити об'єктивний соціально-економічний і політичний портрет цих організацій. У великій мірі сприяв цьому той факт, що архіви, публікації матеріалів, документів, джерел, створених в ОУН і УПА, були недоступними не тільки загалу, а навіть багатьом дослідникам.

Що стосується офіційної історіографії, то вона, у відповідності з імперською ідеологією, спиралася переважно на концепцію про "кровожадність" українського національно-визвольного руху XX століття. Шельмування всього українського советське суспільствознавство успадкувало від російської шовіністичної історіографії, надавши їй більшої брутальності та аморальності.

Підтверджується сказане хоч би тим, що, незважаючи на кілька десятиліть охаювання українських національно-визвольних змагань, советські "дослідники" так і не спромоглися сказати людям чітко, правдиво і в повному обсязі, за що боролася ОУН-УПА, яким був їхній соціально-економічний та політичний ідеал. Очевидно, щоб судити про ту чи іншу політичну партію, той чи інший суспільно-політичний рух, потрібно насамперед розглянути їхню економічну, соціальну і політичну програми, співставити її з практичними діями. Тільки після всебічної оцінки і аналізу можна робити висновки, які відповідають дійсності. Мало того, обґрунтованість висновків вимагає дослідження конкретно-історичної ситуації, яка, безумовно, накладає свій відбиток на світогляд і діяльність сучасників. Все це істини, які знає кожен, але їх нехтували досі та продовжують нехтувати й зараз окремі дослідники.

Однак нині, порівняно із застійними часами, є більші можливості користування раніше недоступними матеріалами, що стосуються українського національно-визвольного руху в 40-х роках. Знайомство з першоджерелами дозволяє відтворити економічну платформу ОУН – УПА. Насамперед слід сказати, що ОУН приділяла завжди належне місце економічним і соціальним питанням, не обмежувалась політичною діяльністю і збройним чином, як це випливає з багаточисельних публікацій в Радянському Союзі.

Сказане переконливо засвідчують постанови II Великого Збору ОУН (прихильники С.Бандери) у квітні 1941 р. у Кракові. В їхній преамбулі підкреслюється "невмируще бажання: здобути власним трудом владу на своїй землі", говориться про те, що "усесторонній розріст, сила, здоров'я й добробут українського народу – це наша найвища ціль". У відповідності з цією метою ОУН бореться: "За планову організацію цілого господарського й суспільного життя на таких основах:

а) рівність усіх українців у правах і обов'язках супроти нації й держави;

б) поділ на рівні заняття і фахи та відповідно до цього виробничі й професійні організації, побудовані на засадах продукційного солідаризму й рівноправності всіх працюючих;

б) власником всієї землі й вод, підземних і надземних багатств, промислу і шляхів комунікації – є сам український народ і його держава;

г) українська земля – українським селянам, фабрики й заводи – українським робітникам, український хліб – українському народові, вільна ініціатива вільних людей".

Далі вказувалося на "загальне й повне право власності на продукти своєї праці; обмежене приватне, кооперативне й спілкове право власності на господарювання землею й верстатами для тих, які на них працюють; державна власність важкої промисловості й транспорту; вільна торгівля нижчих ступенів; законне обмеження прибутків, усунення всякої спекуляції та сваволі й недбальства в економіці; інтенсивна розбудова всіх галузей народного господарства, щоб воно стало основою могутності Української держави.

Складовою економічної програми ОУН було "пов'язання в цілому житті вільної творчої ініціативи праці й власності громадян – з ініціативою, власністю, організованістю й контролем держави – в одну нерозривну цілість". ОУН була за законну "участь робітників в управлінні й прибутках підприємств; за кращу працю – краща платня; забезпечення законом найменшої платні за працю, достатньої для повного утримання робітника та його родини; забезпечення здорових умов праці в шахтах, на фабриках і заводах та всіх місцях праці; забезпечення платних відпусток й задоволення всіх потреб здоров'я і культури".

Важливим принципом наведеної економічної програми було твердження про те, що "тільки праця і її продуктивність є мірилом вартості кожної особи та умовою її суспільного становища". У цьому зв'язку була поставлена вимога ліквідації всяких соціальних привілеїв, загального і повного забезпечення старików, інвалідів, "безплатної лікарської опіки для цілого народу; допомоги багатодітним родинам, підвищення якості харчування народу й життєвого рівня в цілому".

Тут майже повністю наведені економічні вимоги ОУН у їхньому першодержавному формулюванні, які сформульовані у відповідності зі світоглядом і господарським досвідом української нації з врахуванням зарубіжної господарської практики тих країн, що добилися найбільшої ефективності в розвитку економіки. При читанні економічних постулатів ОУН впадає у вічі намагання ув'язати економічну свободу з політичною, господарські справи з державною незалежністю, економічні вимоги з соціальним комфортом нації. Відкриваючи простір приватній ініціативі, програма ОУН містила вимоги обмеження експлуатації, спекуляції та іншим негативним явищам, узаконювала участь робітників в управлінні підприємствами, в розподілі прибутків і т. д. У цій програмі чи не вперше в українській суспільно-економічній думці містилися домагання встановлення мінімуму заробітної плати, який би гарантував нормальне існування робітника і його сім'ї; забезпечував належні умови відтворення.

Авторам економічної програми ОУН господарство уявлялося ведене організовано, в якому гармонійно мали розвиватися державні, кооперативні та індивідуально-приватні підприємства в промисловості, сільському господарстві і торгівлі. Співіснування цих форм мало сприяти розвитку підприємницької ініціативи, економічного суперництва, зростанню продуктивних сил, підвищенню продуктивності праці, яка була проголошена найвищим критерієм становища людини в суспільстві. Економічну програму ОУН пронизує ідея господарської свободи.

І є, до речі, видно і з її ставлення до колгоспів. У постанові Великого Збору ОУН (квітень, 1941 р.) говорилося, що вона "бореться проти насильницької колгоспної системи, за ліквідацію колгоспів, за те, щоб українські селяни самі організували своє господарство й керували ним ... за право приватного землеволодіння для селян у межах трудової норми, без права на спекуляцію землею".

Конкретизуючи цю вимогу, ОУН виступала за "повне самоуправління та господарську свободу сільськогосподарських артілей", за "збільшення присадибних наділів і звільнення від податків".

Виступаючи в принципі проти колгоспної системи господарювання, ОУН разом із тим зазначала, що "у час революційного зриву" вона "проти руйнування колгоспів". "Перебудова більшовицької невільничої економіки на вільну економіку українського народу, – говорилося в постановах ОУН з квітня 1941 року, – буде відбуватися поступово й планово так, як це допускатимуть економічні й політичні інтереси української нації, про що дбатиме Українська держава, а не самовільними нагальними методами, які б загрожували руїною господарського життя".

У меморандумі ОУН німецькому урядові в червні 1941 року відзначалося, що "українська незалежна держава мусить бути економічно самостійною, щоб допомогти створити органічну складову частину європейської великопростірної економіки і її доповнити". Якраз цієї економіки й самостійності не бажали німецькі окупанти. 1941 року німці прагнули колонізувати українські землі, але наштовхнулися на збройний опір ОУН та УПА.

На III конференції ОУН 17–21 лютого 1943 року стверджувалося: "Український народ, що в своєму змаганні за Українську Самостійну Соборну Державу веде нещадну боротьбу проти московсько-большевицьких і німецьких окупантів, – є одиноким джерелом і гарантом нашої сили та підметом нашої боротьби". У цьому зв'язку учасники конференції виступили проти "насильних вивозів" українців з "окупованих німцями українських земель на примусові роботи до Німеччини", а також проти змушування Москвою українського національного елементу до праці на скріплення воєнного потенціалу московського імперіалізму". Намагання зберегти трудовий потенціал української нації – одне з важливих програмних завдань ОУН в роки II Світової війни.

На III Надзвичайному Великому Зборі ОУН 21–25 серпня 1943 р. підкреслювалося, що протягом двох років "віссю оборони народу перед окупаційним терором були дві справи – вивіз до Німеччини на каторжну роботу і грабунок хліба". У проведенні цієї антиокупаційної акції найбільші успіхи мали північно-західні райони Полісся і Волині, де було повністю зірвано вивіз робочої сили вже весною 1942 року. Селянство тих теренів не допустило пограбування себе німецькими окупантами.

На III Надзвичайному Великому Зборі ОУН у серпні 1943 р. було підведено підсумки дворічної діяльності організації і підтверджено програмові засади, в яких підкреслювалося, що метою українського національно-визвольного руху є повне визволення українського народу з-під московсько-більшовицького і німецько-фашистського ярма, за побудову Української Самостійної Соборної Держави без поміщиків і капіталістів та без більшовицьких комісарів, енкаведистів і компартійних паразитів. Не маючи загарбницьких цілей та поневолених країн і народів у своїй державі, українська повстанська влада "усі економічні ресурси та всю людську енергію спрямує на побудову нового державного порядку, справедливого соціального ладу, на економічне будівництво країни та культурне піднесення народу".

Далі говорилося про те, що українські селяни, робітники, інтелігенти борються "за знищення большевицької й німецької експлуататорсько-кріпосницької системи в організації сільського господарства". Оскільки "земля є власністю народу, державна влада не нав'язуватиме селянам однієї форми користування землею. Тому в Українській Державі допускатиметься індивідуальне та колективне користування землею, в залежності від волі селян".

Однією з програмних вимог була безплатна передача селянам західних українських земель всіх поміщицьких, монастирських і церковних земель. Ця регіональна вимога пояснюється тим, що в західноукраїнських областях тоді існували вказані форми землеволодіння.

ОУН підтверджувала свою вимогу про те, що "велика промисловість була національно-державною власністю, а дрібна – кооперативно-громадською".

Економічна програма ОУН – УПА брала під захист багатства і долю українського народу, його економічні інтереси і природжений характер господарської діяльності.

В основі економічної програми ОУН-УПА лежать загальнонаціональні інтереси українського народу. Оцінюючи її з позицій сьогодення, можна впевнено сказати, що економічна програма ОУН-УПА є надзвичайно важливим документом часу, і тому вона має зайняти належне місце в історії української економічної думки XX століття. І не тільки в історії, але й у нинішній непростій дійсності.

"ГРЯЗЬ МОСКВИ"

То не базарна перекупка закликала людей до свого товару. То видавництво "Арій" та "Книжковий супермаркет" рекламували свою продукцію та послуги, запрошували на презентацію нової збірки оповідань Олеся Бузини "Поверніть жінкам гареми" ось такою гучною тирадою: "Скандальний, епатажний, дикуватий, але достатньо привабливий плюндрувач національної святині, загальновідомий автор книжки, що свого часу сколихнула дрімаючу українську спільноту, "Вурдалак Тарас Шевченко", пропонує подискутувати про свою нову шедевральну збірку оповідань... завітайте... та отримайте купу задоволення від спілкування з вищезгаданою персоною". *(АртВертеп).*

Олекса ПАЛІЙЧУК

ГАЙВОРОННЯ

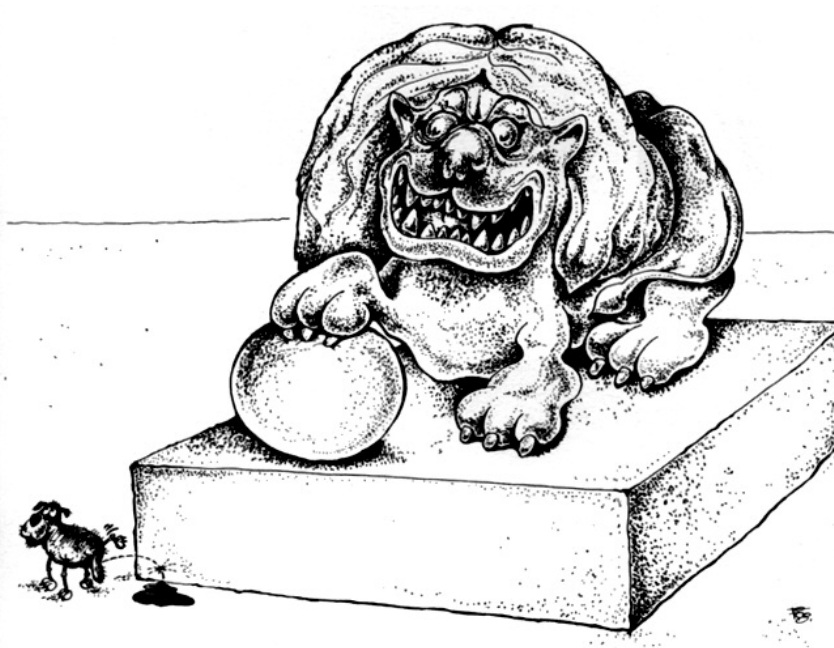
Рекламна епопея отримала свій логічний розвиток. За повідомленням УНІАН, активістка жіночого руху Femen Олександра Шевченко кинула торта в обличчя О.Бузині, коли той презентував свою книжку "Поверніть жінкам гареми" в тому ж таки "Книжковому супермаркеті".

Та не лише "Арій" вхопився за Бузину. Такої ж видавничої політики дотримуються і "Довіра", "Прометей"... За повідомленням ЗМІ, Бузина, розповідаючи про запланований вихід своєї третьої книжки у видавництві "Довіра", задоволено констатував, що там "даже не пытались меня править – готовы публиковать так, как у меня написано. Без купюр". Гай-гай, чи не та "Довіра" з Української асоціації видавців та книгорозповсюджувачів, де президентом п.Олександр Афонін? Той, що очолює Експертну комісію з питань книговидання і бібліотечної справи Національної Ради з питань культури та духовності при Президентові України? Не гребують "вищезгаданою персоною" і декотрі газети, телеканали, а що вже казати про широкодоступні Інтернет-видання... Ну як їм іще принадити читача, коли на кращий проект не вистачає кебети?!

Підхвалюваний аж ніяк не нашими приятелями, Бузина щедро сипле своїми оцінками та коментарями, нагадуючи сп'янілого від сторонньої уваги хлопчака, і навіть хизується своїми екстримними забаганками. А хоче він не так уже й мало – обернути Україну на "степную Швейцарию" і, певна річ, з другою – російською – державною мовою. Він навіть не проти, щоб Київ став столицею майбутньої імперії, але то вже має бути не українське місто, бо "я скорее белогвардеец". Для газети "День" він зізнається: "Я не можу назвати себе людиною честі, тому що моїм ідеалом є відтворення Російської імперії, а я вимушений пристосовуватися до потворних умов "розбудови" незалежної України".

Та своїми стосунками з владою він цілком задоволений: "У нас давно заключено с властью молчаливое соглашение – вы не трогаете нас, мы не трогаем вас. Обычно обе стороны его придерживаются". Хоча воно трохи й дивно: за дрібну притичину феміністка О.Шевченко сплатила штраф, а от про те, щоб на сучасного "білогвардійця" накладали якісь адміністративні санкції, не довелось почути. Одначе не думайте, що Бузина дотримується тієї "мовчазної угоди". Доволі частенько він не відмовляється від задоволення так чи інак добряче куснути поблажливу до себе владу. ("Виктор Андреевич и команда", "Атаман Юлька и кризис украинской легкой кавалерии" та ін.). Бо ж, відомо, у російського монархіста є певні претензії.

Випендрюючись під час онлайн-конференції на ForUm, він ще самовдоволено прокоментує і міжнародні події: "Вот Грузию я бы разделил! Совершенно выдуманная страна! Уродливое детище сталинской системы. Этот винзавод во главе с Саакашвили прекрасно делится на цеха – Мингрелию, Сванетию, Кахетию, Картли, Аджарию и, естественно, Абхазию, которую так любят угнетать грузинские садисты".

Мал. Ю.ГОЛОВЧЕНКА

Свій твір "Вурдалак Тарас Шевченко", яким він так брутально прославився, Бузина сповнив украй тенденційними тлумаченнями життєвого шляху Кобзаря, жовчною зловтіхою з приводу його особистих невдач та ненавистю до нього вкупі з нестримною заздрістю. І тієї заздрости йому не сховати під блазнюванням типу: "Он мой такой маленький непутевый литературный брат".

Егеж, тепер може розреготатися і читач, та аж ніяк не на користь Бузини. Як бачите, лютою буває не лише ненависть, а й заздрість, що змінюється параноїдальними симптомами. На щастя, все оте паскудство безсиле як за змістом, так і за формою. Титан і пігмей – постаті явно не співмірні. Але ж сам факт гавкання Моськи на Слона відбувся... Як і Моська, Бузина став відомим (або ще – за сумнозвісним прикладом Ґерострата) і викликав солідарне підвивання з табору недругів України. А головне – заробив собі грошенят від видавництв, які теж вирішили поживитися за рахунок скандальности та примітивного до неї інтересу з боку обивателя. А що ж, правило "гроші не пахнуть" їм так само не чуже.

Що ж проголошують автор і видавець "Арій" у згаданій книжці? "Цель этой книги – развенчать миф о Шевченко. Вы узнаете совсем другого Кобзаря – не гения и святого, а алкоголика и завистника. Неуклюжего ловеласа, отбирающего у бывшей невесты подарки...". Так, жахлива картина зґвалтованої України могла спонукувати поета хоч на мить притупити чаркою своє горе. Чи є це великим гріхом порівняно з його великою жертвою на вівтар України?.. Ні. І передвесільні подарунки у нареченої, що передумала виходити заміж, обов'язково забирають – така традиція. То ж не прості подарунки, а символічні. Вони цінуються не за матеріальним виміром. Залишати їх у людини, що обрала собі іншого, не годилося ні з логічного, ні з морального боку. Повернувся ж язик назвати поета ще й "завистником"... Навпаки, заздрити могли самому поетові. Як висловився М.Некрасов, йому сам "бог позавидовал".

Підстьобувана гіпертрофованим марнославством і бажанням догодити ворогам українства, уява Бузини по-дикунському спотворює духовну суть і значення творів Шевченка, як от: "Всю жизнь Шевченко преследовал сюжет о соблазненной нехорошим барином крепостной праведницы. Впервые он всплыл в "Катерине", а потом раз за разом будет выныривать то в стихах, то в прозе, как надоедливый сорняк. На первый взгляд непонятно, почему во всем виноват ловелас-офицер. Силой он наивную Катю за порог не тащил, белых ручек ей за спину не заламывал, на соломе не насиловал. Произошло все по взаимному согласию. Но Шевченко, не вдаваясь в психологические нюансы, винит в блуде только проклятого дворянина и не задумывается, что селянка, наверное, просто тщеславно надеялась стать барыней, скакнув в благородное сословие прямо с душистого "батьківського" сеновала. Все становится ясно, если предположить, что поэта просто давила зависть к удачливому сопернику-аристократу. А потому, мучаясь комплексом сексуальной неполноценности, Тарас Григорьевич наделяет его чуть ли не чертячьей шкурой – а бычьей так точно".

З настирливістю обридлої мухи кружляє Бузина довкола образу поета, намагаючись хоч десь скраєчку портрета какнути свою чорну цятку. Бачите, і цар Микола І був добрим, а от "рифмоплёт" Шевченко відповів чорною невдячністю на його милість. Авжеж, напевне, хтось інший був би вельми радий тим, що сам вибився "у люди", і чхав би на інших знедолених кріпаків та по-собачому лизав би руки своїм покровителям, а Тарас, на щастя, був не такий. Глибока рана, завдана Україні московськими сатрапами та всілякими іншими кровопивцями, боліла в ньому несказанно і нищила його фізично. Бо руйнівники нищили дух, культуру, мову його народу. Хіба може це зрозуміти типовий перевертень, який хвалиться тим, що він з дитинства розмовляв на вулиці російською, який протиставляє себе вихідцеві з села Тарасові, і це вже, бачите, дає йому право називати поета "хуторским философом". Жертовність усіх відомих нам особистостей якраз і полягала в тім, що кожен із них у свій рокований час зробив малозрозумілий для Бузини вибір – переступив через такий бар'єр "вдячності" чи власного добробуту.

За Бузиною, солдатчина, в яку на 10 років забрили поета, стала для "забулдыги" періодом суцільної гульні та п'янства. Тож і Шевченка-борця ми начебто отримали завдяки оковитій, оскільки поет був "трусливым, боялся вообще всего. А когда он выпивал – это такой заяц во хмелю. Вот тогда он начинал воображать себя запорожским казаком, гетманом, защитником девушек. В общем, много чего. Но для этого ему надо было крепко выпить. И вот чем больше он выпивал, тем большим героем он становился". Напевне, і тут поетові додавала хоробрості горілка: "Ну он нахал был. Человек, который постоянно переоценивал свои силы. Он сел писать пьесу. Пьеса у него, честно говоря, получилась омерзительная".

Бузина переконався: "Шевченко – это отрицательный пример", не те що він сам: "Я человек очень регулярный – Шевченко очень безалаберный. Я люблю армию, милитарист по своему духу – Шевченко ее ненавидел. Я был хорошим солдатом – Шевченко был плохим солдатом". (Чи, бува, не "до школи молодших командирів" Бузина просився?). То чому ж Тарас ненавидів армію, коли там йому була така "лафа" – пий та гуляй, скільки хочеш?

Та що там балакати, Бузина точно знає: "В Киеве можно мемориальные доски ставить на тех местах, где он пьяный лежал под забором". А чого там варта його поезія? "Но я нигде не слышал, чтобы кто-то пел, например, где-нибудь в Чехии или во Франции в ресторане поэму Шевченко "Иван Гус". Цікаво, чиї ж непісенного призначення твори співають у ресторанах?.. Може, Шекспіра, Байрона, Пушкіна?.. Для покладання на музику є інші теми й поетичні форми, тож і на вірші Тараса Шевченка Україна створила і досі творить чимало улюблених нами різнопланових пісень.

Напевне, Бузина знає вислів античного філософа Теренція: "Я людина, і ніщо людське мені не чуже", його ж приміряв на себе і комуністичний революціонер Карл Маркс. Авжеж знає, та з єхидством довгоносої нишпорки смакує витяги з листів Тараса Шевченка, в яких той просить впливових осіб посприяти його визволенню. (Така можливість набрала реальних обрисів, коли на російський престол зійшов Олександр II).

Новоявлений білогвардієць намагається заперечити поетове кредо "караюсь, мучусь, але не каюсь", та врешті-решт змушений заперечити сам собі: "Пройдет совсем немного времени, и на радостях от пьянящей свободы, Шевченко опять, как в молодые годы, будет поносить царицу, называя ее "сукой" и требовать срочно оросить "кайданы" кровью. Хочу напомнить: живи он в современной Англии, его обязательно привлекли бы к суду за оскорбление королевы..." Або: "И он вспомнил. И на мгновение опустил руку с топором. Но только на мгновение".

На думку Бузини, проти образу Шевченка спрацюють і брудні мазки типу "Берия в президиуме шевченковского юбилея". Згадає і Сталіна: "Но все-таки чем так приглянулся бывший казачок пана Энгельгардта бывшему грузинскому семинаристу? Не поверите – сходством мироощущения. Так сказать, родством душ".

Саркастично мазюкатиме і по оточенню поета: "Среди рисунков Шевченко сохранился портрет Виктора Закревского, напоминающего вставшего на задние ноги поросенка – уродливого, опухшего с перепоя существа с отвисшим брюхом, в едва запахивающемся халате. Запомни читатель эту осовевшую личность владельца сельца Березовые Рудки – именно в его булькающем животе зарождались первые на Украине прогрессивные идеи! Взирай на него с благоговением – это друг Великого Кобзаря. А значит и твой тоже". (Украинские страницы).

Отак без упину: то злісне єхидство, то блазенське підхихикування, то примітивна зловтіха, як ось тут: "Кроме издательской, наш герой потерпел в том году еще одну неудачу... Он требовал присвоить ему "звание академика". Однако Академия амбиции Тараса пресекла, ограничившись предоставлением ему куда более скромного звания – "неклассного художника" с правом "пользоваться с потомством его вечною и совершенною свободою и вольностью и вступать в службу, в какую сам как свободный художник пожелает. Это был провал".

Авжеж, знаємо: недобрали або не взяли почестей від життя ті, хто офірував себе Вітчизні, не беруть вони їх і сьогодні. Така невідворотна участь кожного, кого печуть народні рани. Та не зайве буде зауважити, що 1860 року за талановито виконані офорти з творів зарубіжних та російських художників Тарасові Шевченку надано звання академіка гравюри Петербурзької академії мистецтв. (Вільна енциклопедія).

Закінчення в наступному числі.

ХУДОЖНІМ СЛОВОМ

ЧЕРЕЗ ТЕРНИ ДО ВОЛІ

Рецензія на одноактну п'єсу Володимира Петранюка "Чорна рілля, або Любов і смерть Степана Бандери"

Марина БРАТЕРСЬКА-ДРОНЬ,
доктор філос. наук.,
канд. мистецтвознавства,
професор Київського національного
університету театру, кіно і телебачення
ім. І.К. Карпенка-Карого

Степан БАНДЕРА з сім'єю на відпочинку

Минулоріч виповнилося сто років від дня народження і п'ятдесят років від дня смерті Степана Бандери. Парадоксально, проте одна із ключових постатей національно-визвольного руху залишається однією з найбільш суперечливих, а також маловідомих для широкого загалу наших співвітчизників. Писати про таких людей надзвичайно складно і водночас цікаво, адже їхні непересічні, трагічні долі приховують незнані світи людської душі, розкривають велич людського духу. Саме цьому й присвячена трагедія на одну дію Володимира Петранюка "Чорна рілля, або Любов і смерть Степана Бандери".

Володимир Петранюк – український актор, режисер, письменник і драматург, керівник київського театру української традиції "Дзеркало". Літературною діяльністю займається понад тридцять років, його роботи відрізняються письменницьким талантом – оригінальністю замислу, філософським наповненням сюжету, емоційною щирістю й гостротою характерів. Автор уміє в, здавалося б, звичному перебігу подій розкрити космічний смисл покликання земного буття людини.

Обираючи героєм свого твору постать Степана Бандери, драматург розкриває маловідомі сторінки його біографії, а саме – потаємні почуття і стосунки з трьома коханими жінками. Але розповідь не тільки, а можливо й не стільки про це. Дія розгортається, так би мовити, у двох часових вимірах – минуле і сучасне, яке відбувається в останні часи життя героя, а саме 15 жовтня 1959 року в Мюнхені. І хоча в основу п'єси покладені реальні факти біографії Бандери, автор підкреслює художній прийом вірогідності подій, у передмові він наголошує, що "такого не було ніколи", проте цілком могло статися.

Немов відчуваючи останні хвилини життя, головний герой твору подумки зустрічається з тими, кого кохав, почуття до яких у найтяжчі періоди життя зігрівали його душу, підбадьорювали дух, стверджували у вірі, давали сили для боротьби. Кожна зустріч стає символічною, і розкриває певні риси характеру Степана – ось він по дитячому закоханий сором'язливий підліток, романтичний і пристрасний юнак, зрілий чоловік, для якого любов до близьких невід'ємна від любові до Батьківщини. Ці спомини органічно вписуються в реальну площину подій, які відбуваються в маленькому барі на березі річки Їзр. Саме тут герой віч-на-віч зустрічається з людиною, яка принесла йому смерть. У внутрішньому, прихованому протистоянні Бандери і агента НКВС розкривається філософська думка автора. Недарма опонент Бендери згадує вчинок Юди, який буцімто зрадив Христа заради вищої ідеї Воскресіння.

Отож, головний конфлікт переноситься в духовну сферу вибору між свободою і особистим щастям. Свого часу наш земляк, видатний філософ Микола Бердяєв, зазначав, що головна складність проблеми свободи полягає в її соціальних наслідках, у тому, що середня людина на маси не дуже переймається свободою. Людина настільки слабка, що ладна зміняти свободу на спокійне щастя безвідповідальності. Для самого мислителя питання вибору між свободою і особистим щастям вирішувалося однозначно – не можна дорожити життям, негідним людини. Максимальна свобода є свободою духовного життя, мінімальна свобода є свободою матеріального життя.

Отож, у людини є два земні шляхи – "тісний" і "широкий". "Тісний" шлях або горній, яким ішов Христос, ішли апостоли, герої, мученики. Він вузький і страдницький на вході, проте світлий і широкий на виході. "Широкий" шлях – це дольна путь, вона простора й легка на вході, проте тісна й болісна на виході. Герой "Чорної ріллі" обирає перший шлях до Істини, як він сам каже: "через терни до волі", його опонент обирає другу путь "забіганих обивателів": їжа – дружина – робота – коханка – шоп.

І хоча автор п'єси не виносить категоричних суджень, уникає пафосних промов, проте стає очевидним, що для нього це питання також набуває принципового значення.

Отже, Істина одна, шляхів до неї безліч. Кожна людина має право на вільний вибір своєї долі, свою особисту свободу, свою правду. Все залежить від того, як хто розуміє щастя, мету і сенс свого життя. І дай Бог, усім нам не помилитися у своєму виборі, не зачинити перед собою браму, що веде до царини Духу, світу Істини. Саме про це нова п'єса Володимира Петранюка, твір, який спонукає до роздумів, переживань і головне – надихає до особистої творчості, а відтак стверджує віру в людину, в майбутнє нашої країни.

З ПЛИНУ ПОДІЙ

ТРИНАДЦЯТИЙ

Мар'яна ДАНИЛИХА,
секретар ЛМО КУН

Ні епідемія, ні криза не зупинять мистецтва, його розвитку і впливу на суспільство. Хоч цього року конкурс плакату не був таким яскравим, а художній Осінній салон "Високий замок" не мав офіційного відкриття (мабуть тому, що був 13-тим за ліком), все ж закриття відбулося урочисто і результативно. Підсумки підведено. Цього разу це один відступ від традиції вилився у те, що переможців не визначали. Відзначено 12 учасників дипломами, а також 3 митців отримали спеціальні призи.

Отже під звуки академічного оркестру під однойменною назвою "Високий Замок" отримали нагороди учасники і Всеукраїнського конкурсу плакату, і учасники художнього салону.

Львівська обласна організація КУН уже вчетверте вручила свої нагороди. Конгресівці, яких на мистецькому форумі презентував І.Данилиха, нагородили за кращий політичний плакат Ольгу Донцову з Києва. Її плакат "Мова зникає..." засвідчив глибоке занепокоєння автора проблемами державної мови.

Нагороду за втілення національної ідеї в образотворчому мистецтві заснували львівські конгресівці 4 роки тому. Цього року цю нагороду поділили на двох. Лавреатами визнано львів'янина Василя Федорука і молодого живописця із Золочева Віталія Гайдара.

В.Федорук отримав нагороду за полотно "Ангел 1933-го", яке за своїм емоційним звучанням цілком співпадало з датою. А В.Гайдар винагороджений за твір "Забутий", символічне зображення кобзаря у сніговій завії. Полотно заворожує своїм семантичним змістом.

Від ЛОО КУН номінанти отримали почесні грамоти, недавно видані завдяки конгресівцям путівники "Львів – місто наших героїв" і грошові винагороди у спеціальних конвертах, присвячених 65-річчю УГВР і погашених напередодні "Укрпоштою". Вони вже стали філателістичною рідкістю. Тринадцятий салон фінішував.

ПАМ'ЯТАЙ!

ГЕНОЦИД УКРАЇНЦІВ ГАЛИЧИНИ.

ЯК ЦЕ БУЛО

Петро БУДИЧ

2009 року у видавничому домі "Простір" вийшла друком книжка Романа Круцика "Дем'янів Лаз", яка присвячена жертвам комуністичного режиму 1939–1941 рр. на Прикарпатті. Одразу зазначу, що книжка стала кульмінацією надзвичайно копіткої та виснажливої праці автора. Роман Круцик особисто брав участь у розкопках Дем'янового Лазу у 1989 році та записував розповіді свідків тієї трагедії, яких зараз переважно вже немає в живих. Викриваючи жахливі злочини комуністів, автор надає достатньо багато документів та світлин.

Життя і діяльність Романа Круцика – то взірець українського патріота, який жертовно працює в ім'я становлення історичної правди та національної пам'яті. Його книжка закликає нас знати гірку правду, щоб ніколи не повторилось подібне на нашій землі.

"Дем'янів Лаз" починається статтею професора Василя Шендеровського про самого автора. На титульній сторінці вказано імена жертводавців, за допомоги яких вона побачила світ. У книзі детально висвітлено передумови виникнення Другої світової війни, головну ролю у яких відіграли як Гітлер, так і Сталін.

Що ж трапилось у "Дем'яновому Лазі"? Туди із Станіславської тюрми ночами на вантажівках привозили живих і мертвих українських в'язнів. З вантажівок капала на землю кров. У цей час мешканцям прилеглих поселень забороняли виходити з домівок. Під час розстрілу живих в'язнів гуділи двигуни тракторів. Коли прийшли німці, у 1941 році декілька поховань було викрито та сфотографовано. У тих ямах довжиною 8 метрів та шириною 4 метри покоїлись українці. Деякі жінки були з немовлями на грудях. У вагітних жінок – розпороті животи. А в однієї жінки до її грудей колючим дротом червоні кати прив'язали дитину.

1989 року усі могили Дем'янового лазу були розкопані остаточно. Люди побачили страшну картину. Переламані та пробиті кулями черепи, кістки, ребра. Було знайдено документи органів НКВС, копії вироків, особисті речі загиблих, персні, медальйони, що послужило документальним матеріалом для написання книжки. Були непоодинокі випадки, коли люди по речах чи документах знаходили своїх родичів.

Книжка Романа Круцика "Дем'янів Лаз" написана абсолютно об'єктивно, її зміст базується на архівних матеріалах, документах та розповідях очевидців. Книжка має величезне пізнавальне та виховне значення, підіймаючи національну свідомість та гідність, викликаючи огиду до катів нашого народу. Доводиться жалкувати, що вийшла вона невеликим тиражем, натомість мала б бути у кожній українській бібліотеці.

Написана книга соковитою українською мовою, читається легко, про що й свідчать виступи авторитетних людей на її презентації у Музеї літератури міста Києва.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001,
вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ;
тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво:
Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 5 000
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9